

At se og kende Gud (fra et interview med en forhenværende ateist)

To see and know God

Christian Science Sentinel, March 15, 2010

Basil Hoffman

Jeg var ateist og har været det, omtrent lige siden jeg var færdig med at studere. Jeg havde intet religiøst liv. Jeg var overbevist om, at Gud ikke fandtes. Mere end 30 år uden forbindelse til Gud, eller sådan mente jeg, det var.

Da skete der noget, som ændrede mit liv for altid.

I nogle år havde jeg haft problemer med skælven i min højre hånd. Da jeg begyndte at mærke denne tilstand, mens jeg endnu var i tyverne, satte jeg det i forbindelse med, at jeg dyrkede vægtløftning. Lidt efter at jeg havde løftet vægte, kunne jeg ikke holde ting fast. I årenes løb begyndte dette svækkede greb og en smule rysten på hånden at udvikle sig til en mærkbar skælven, der blev værre og værre. Andre medlemmer af min familie, min mor, to af hendes søstre og hendes far, min bedstefar, havde lidt af lignende symptomer, herunder en alvorlig rysten.

Jeg var højre-håndet, men som professionel skuespiller lærte jeg at skjule denne rysten enten ved at gribe fast om ting, eller ved at putte hånden i lommen. Jeg tror ikke, at nogen var klar over det, og bestemt ikke mens jeg var på arbejde. Men da jeg var først i trediveerne, begyndte jeg næsten udelukkende at skrive med venstre hånd, fordi det da var blevet for smertefuldt, og det blev for sjusket, når jeg skrev med højre hånd.

I mellemtiden var jeg blevet gift, og min kone var temmelig religiøs. Hun var Kristen Videnskabs studerende, hvad jeg følte var ret aparte. Fra min synsvinkel som ateist, syntes jeg, det var tosset. Imidlertid tolererede jeg det, og hun tolererede tålmodigt min ateisme. Vi diskuterede ikke religion eller Gud ret meget, men hun vidste, hvad jeg tænkte.

Efterhånden blev denne rysten på hånden så slem, at jeg gik til en ortopædisk kirurg, som en ven, der også var kirurg, havde anbefalet mig. Han diagnosticerede problemerne med min hånd som "fokal dystoni" og ordinerede et medikament. Medicinen var meget dyr, men den forbedrede ikke min tilstand - hjalp overhovedet ikke.

En dag var min kone og jeg på vej hjem fra en begivenhed, og min hånd rystede så meget, at jeg ikke kunne få nøglen i låsen. Og hun sagde, "Nu må du da gøre noget... jeg vil gerne, at du går til en Kristen Videnskabs praktiserende." Og jeg havde hørt på det et stykke tid. Så til sidst sagde jeg: "OK, det gør jeg så." Jeg samtykkede bare for at være fri for hendes plageri.

For andre artikler oversat til dansk, gå til <http://www.spirituality.com/kristenvidenskabsherold>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)

Der må udskrives op til 50 kopier af denne artikel, som kan uddeles på ikkeerhvervs mæssig basis, til kostpris. Denne artikel må ikke e-mailles eller offentliggøres på en hjemmeside. Send eller offentliggør venligst i stedet et link til denne artikel fra CSPS hjemmeside. For tilladelse til særtryk af denne artikel i andre publikationer, kontakt os venligst på e-mail: copyright@csps.com, med emnet "Copyright Request" på engelsk.

Jeg vidste faktisk ikke, hvad en Kristen Videnskabs praktiserende foretog sig, bortset fra at jeg vidste, det gik ud på, at folk henvendte sig til disse praktiserende og blev helbredt.

Så jeg aftalte en tid og tog til denne praktiserendes hjem. Jeg følte det, som om jeg bevægede mig ind i en Skyggeverden. Jeg havde ingen tanker om, at jeg på nogen måde ville blive hjulpet. Hun talte til mig i cirka 20 minutter, efter at jeg havde beskrevet symptomerne for hende. Jeg beskrev det nedarvede: den kendsgerning, at mange familiemedlemmer havde lidt af den samme tilstand, at to af min mors søstre havde det. Jeg sagde, at jeg havde haft svært ved at skrive og havde haft smerte og rysten på hånden i årevis. Og det, hun sagde til mig, var at jeg ikke kunne arve fra min bedstefar eller fra min mor, men at hele min arv kom fra Gud, fordi Gud var min far.

Intet af dette gav nogen mening for mig. Det gav overhovedet ingen mening. Men efter at den praktiserende havde talt til mig, gav hun mig en pen og et stykke papir og bad mig om at skrive noget med min højre hånd. Og det gjorde jeg! For første gang i mange, mange år. Jeg skrev uden besvær, uden smerte, uden at ryste. Min hånd rystede ikke mere. Jeg skrev med legende lethed. *Jeg var helbredt.*

Efter min helbredelse – og her mener jeg umiddelbart efter min helbredelse – mærkede jeg, at min tanke var blevet forandret. Det var ikke sådan, at jeg ligesom først havde ment, at Gud var mulig, og så efter helbredelsen tænkte, "Nå, så er der måske virkelig en Gud." Det var slet ikke så svævende. Jeg var lige så sikker på Guds eksistens efter min helbredelse, som jeg var på Guds ikke-eksistens før min helbredelse. Det var akkurat som om et lys var blevet tændt i et kulsort rum. Så øjeblikkeligt var det.

Jeg tror, jeg var ateist, enten fordi ingen havde givet mig bevis for Guds eksistens eller fordi jeg blot ikke tænkte på Gud, efter som jeg aldrig havde set Ham noget sted. Men lige fra det øjeblik, helbredelsen fandt sted, "så" jeg Gud. På en måde havde Gud vist sig for mig i form af en helbredt hånd. Jeg kunne se på den fuldkomment velfungerende højre hånd og vide, at jeg var ved at se Guds værk.

Uden denne helbredelse er jeg sikker på, at jeg stadig ville være ateist. Jeg er sikker på det, fordi jeg ikke ville have modtaget dette dramatiske bevis på Guds magt og eksistens.

Jeg spurgte den praktiserende, hvad jeg skulle gøre for at opdage mere om, hvor denne helbredelse kom fra. Hun sagde, jeg skulle købe mit eget eksemplar af Bibelen og af *Videnskab og Helse med Nøgle til Skriften* af Mary Baker Eddy. Så det gjorde jeg. Jeg læste dem begge. Det tog mig lang tid at læse Bibelen, og knap så lang tid at læse *Videnskab og Helse*, selv om jeg først skulle i gang med at forstå tingene og trænge ind til meningen. Folk, som har læst Mary Baker Eddy's værker hele livet, véd ikke, at det ikke er let at læse dem, indtil du bryder det, som jeg kalder 'koden' – jeg mener, du må åbne dit hjerte og læse med din åndelige sans. Til sidst brød jeg koden, begyndte at ræsonnere åndeligt, og det begyndte alt sammen at give mening. Men for et menneske, som aldrig har haft en åndelig tanke i hovedet, forekom for eksempel disse ord fra *Videnskab og Helse* ikke at være nemme at forstå til at begynde med: "...mennesket [er] ikke materielt, det er åndeligt" (s. 468).

Folk, som har spurgt mig om min helbredelse, siger ofte noget i retning af: "Tja, man kan godt tage hvad som helst, hvis man blot har tilstrækkelig tro." Men jeg havde ingen tro. Og jeg forklarer folk det sådan: "Den praktiserendes viden om hvad, der var sandt om mig, var mægtigere end noget, jeg troede var sandt. Hvis tro var nødvendig, ville jeg stadig væk være ateist. Jeg behøver ikke tro, for jeg har bevis."

Interessant er det, at min normale højre-hånds håndskrift i dag ikke alene er bedre end min venstre-hånds håndskrift, men den er bedre end den var inden jeg fik de symptomer, der gjorde mig til 'kejthåndet'.

Nu er min indstilling til livet enormt forskellig fra førhen. For det første vågner jeg hver dag og er dybt taknemmelig overfor Gud for mit liv, min sundhed, for mine livserfaringer, for de evner, jeg har fået, for min karriere. Og siden min omvendelse til kristenhed og mit nye liv kan jeg ganske enkelt sige, at jeg på mange måder er et nyt menneske. Jeg véd, at mit liv er ledet hvert eneste øjeblik. Jeg lytter efter Guds stemme i alting.

Jeg kan berette om en helbredelse, jeg senere har oplevet som resultat af det, jeg var i gang med at lære i Kristen Videnskab. Jeg gik til en optiker for cirka et år siden. Jeg ville nemlig have andre solbriller. Jeg kunne ikke se gennem nogen af mine briller. Hun bad mig tage mine briller med, hvad jeg gjorde. Hun sagde: "Nå, de her er ikke dine briller." Jeg svarede: "Jo, vist er de så." Så spurgte hun, "Du er vel ikke blevet opereret på øjnene?" Jeg: "Nej." Hun: "Hvad er der så sket med dine øjne? De er ændret; de er så meget stærkere, bedre, anderledes." Jeg sagde: "Jeg er holdt op med at gå med briller og vidste, at jeg ville være i stand til at se."

Jeg har lovmæssigt kørt bil siden jeg var 14. Ifølge mit allerførste kørekort skulle jeg bære briller. Men kørekortet, som jeg fik omkring min fødselsdag i år er det første jeg nogensinde har haft, hvori der ikke står krav om korrigerende linser. Den eneste behandling, jeg nogensinde har fået for mine øjne, er at takke Gud for mine fuldkomne øjne og mit fuldkomne syn. Og jeg vidste, det var sandheden. Som resultat heraf blev mit syn fortsat bedre. Som Guds billede og lignelse må jeg i alle henseender være fuldkommen, efter som Gud er fuldkommen. Mit syn må være fuldkomment.

Da jeg var ateist, mente jeg, at jeg ikke havde nogen forbindelse til Gud. Og dér tog jeg fejl. Nu ved jeg, at jeg aldrig har været uforbundet. Gud var altid til stede i mit liv, selv om jeg benægtede Hans eksistens. Nu ser jeg, hvordan Han ledede og belønnede mig hver dag uden min hjælp, uden mit tilsagn, og beklageligvis uden min taknemmelighed. Til stadighed bliver jeg mindet om store gaver, jeg fik af Gud i løbet af mine 'tabte' år, og jeg takker Gud mange gange for de gaver, når jeg kommer i tanke om dem, hvad der ret ofte sker. Nu ser jeg Gud og Hans godhed, magt og kærlighed overalt i mit liv.

Basil Hoffman bor i Glendale, Californien, USA. Artiklen er baseret på et interview i Sentinel Radio.